

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΕΡΕΣ ΓΙΟΡΤΩΝ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Καλά Χριστούγεννα... για ποιους;

Όπως κάθε εορταστική περίοδο, έτσι και τα φετινά Χριστούγεννα, στήνεται μια καπιταλιστική «φιέστα» στους δρόμους και τις αγορές της πόλης. Ανοιχτά εμπορικά καταστήματα έως αργά το βράδυ, φωτάκια και χριστουγεννιάτικα ντεκόρ παντού, διαφημίσεις για κάθε είδους «προσφορές», και μια συνεχή προτροπή για κατανάλωση.

Πέρα από το φαντασιακό κλίμα χαράς και γιορτής που επιχειρείται να καλλιεργηθεί για να αυξηθούν τα κέρδη των καπιταλιστών, τα προβλήματα που βιώνουμε στην καθημερινότητα μας παραμένουν τα ίδια. Η ακρίβεια είναι παντού γύρω μας: στα ράφια των supermarket, στις βιτρίνες των εμπορικών καταστημάτων... Παράλληλα, οι μισθοί μας παραμένουν στα τάρταρα και δεν φτάνουν ούτε για να βγάλουμε τον μήνα.

Πίσω από τις λαμπερές βιτρίνες κάποιου/ες πασχίζουν για να «βγει η δουλειά»

Κι εάν για τους περισσότερους/ες η περίοδος των γιορτών είναι συνυφασμένη έστω με κάποιες στιγμές χαλάρωσης και διασκέδασης, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι για κάποιους/ες εργαζόμενους/ες είναι συνυφασμένες με την περαιτέρω εντατικοποίηση στον κλάδο τους. Ανάμεσα σ' αυτούς, συγκαταλέγονται και οι εμποροϋπάλληλοι.

Οι εργαζόμενοι στο λιανεμπόριο έχουν να ανέβουν κατά την εορταστική περίοδο ένα γολγοθά. Διευρυμένο εορταστικό ωράριο, αυξημένος φόρτος εργασίας, καπιταλιστικές «γιορτές» με μουσικές και ανοιχτά τα εμπορικά καταστήματα έως τα μεσάνυχτα και ακόμη παραπάνω, εργασία τις Κυριακές συνθέτουν μια εξοντωτική συνθήκη για τους εμποροϋπάλληλους.

Περισσότερα στις σελ. 3-4

ΕΣΤΙΑΣΗ

**ΟΙ ΜΑΓΑΖΑΤΟΡΕΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ
ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΕΝΑΖΟΥΝ...**

**ΟΙ «ΓΙΟΡΤΕΣ» ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΣΤΙΑΣΗ**

σελ. 5-6

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

**ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ
ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙ
«ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟΣ
ΧΩΡΟΣ»**

σελ. 7-8

EDITORIAL

Η «Εργατική Υπόθεση» είναι ένα δίμηνο δελτίο πληροφόρησης που απευθύνεται στους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Κυκλοφορεί σε εργασιακούς χώρους των δυτικών προαστίων και του κέντρου της Αθήνας, σε εργοστάσια της δυτικής αττικής, σε εργατικές κινητοποιήσεις και απεργίες, σε συνδικάτα εργαζομένων. Είναι μια φωνή αντίστασης ενάντια στην εργοδοσία, ένα δελτίο προώθησης «ταξικών συμφερόντων» απ' την πλευρά των δυνάμεων της εργασίας, γραμμένο από εργαζόμενους για εργαζόμενους.

ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

Α) ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ ΒΑΣΗΣ

Η πρόταση μας είναι η συλλογικοποίηση όλων των εργαζομένων σε σωματεία βάσης του κλάδου τους. Προτάσσουμε τον μαχητικό, αντι-ιεραρχικό και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό βάσης, ως μια αναγκαία συνθήκη για να δυναμώσει η συλλογική μας φωνή στους χώρους εργασίας και για να δημιουργηθούν ευνοϊκότεροι όροι για την διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς, καλύτερων συνθηκών εργασίας και διασφάλιση εργασιακών δικαιωμάτων. Μόνο μέσα από την κοινή οργάνωση και τον αγώνα μπορούμε να χτίσουμε συναδελφικούς δεσμούς και να βελτιώσουμε υλικά τις ζωές μας.

Β) ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΑΣΗΣ

Το μεγάλο ζητούμενο είναι οι εργαζόμενοι/ες να οργανωθούμε ως ενιαία τάξη. Δεν μπορούμε να αρκεστούμε σε μια παθητική συμμετοχή στο σωματείο μας ούτε σε μια αραιή συμμετοχή στις κινητοποιήσεις του. Θα πρέπει να πάρουμε στα χέρια μας τα σωματεία, να τα κάνουμε μαζικά και αγωνιστικά. Κι όχι μόνον αυτό: να τα διασυνδέσουμε και να τα ομοσπονδιοποιήσουμε. Με στόχο να φτιάξουμε τον «τρίτο πόλο» απέναντι στον εργοδοτικό συνδικαλισμό των ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ και απέναντι στην κομματική κηδεμονία του εργατικού κινήματος από την σταλινική ηγεσία του ΠΑΜΕ και τις αντίστοιχες προσπάθειες των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μόνον έτσι οι μαύρες μέρες και νύχτες στα εργοδοτικά κάτεργα, θα αντικατασταθούν από μέρες απεργιών διαρκείας, μεγάλων κατακτήσεων και νικών για ολόκληρη την εργατική τάξη.

Γ) ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΠΛΟΥΤΟΥ

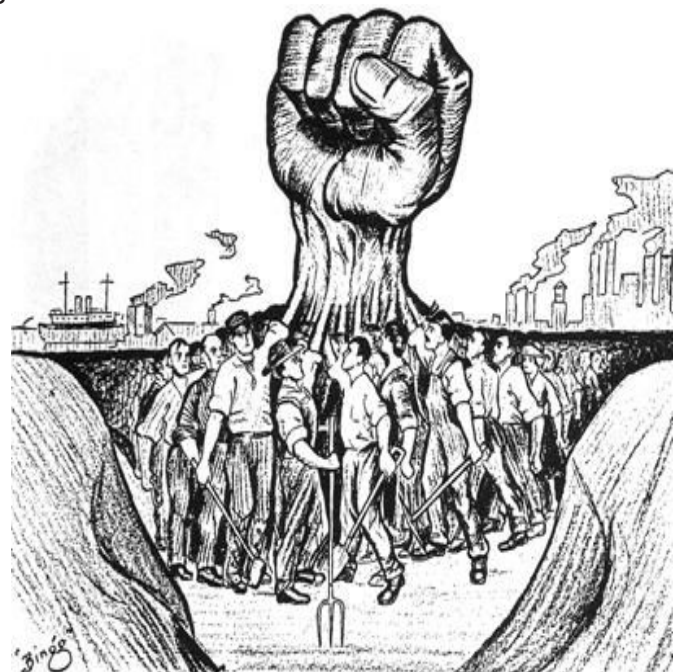
Ο τελικός στόχος, η ιστορική «εργατική υπόθεση» δεν είναι άλλη από την κατάργηση της σχέσης κεφαλαίου/εργασίας και τον τερματισμό της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Η εργατική υπόθεση είναι μία: η κοινωνικοποίηση και ο εργατικός έλεγχος της παραγωγής, της διανομής και των αγαθών. Γι' αυτό και η συνδικαλιστική διεκδίκηση είναι ιστορικά αναγκαίο να συνδεθεί με το πρόταγμα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας.

ΠΟΙΟΙ/ΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ

Η «Εργατική Υπόθεση» εκδίδεται υπό την ευθύνη της «Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού». Μια συλλογικότητα των δυτικών προαστίων της Αθήνας, η οποία όπως δηλώνει και το όνομα της, είναι πολιτική και όχι συνδικαλιστική. Μια αναρχική συλλογικότητα από την ίδια της την φύση είναι ταξική. Και τα μέλη της, στην πλειοψηφία εργαζόμενοι/ες. Ως εκ τούτου, με την έκδοση αυτή θέλουμε να μιλήσουμε στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες μας μεταφέροντας τις ιδέες, τις θέσεις και τις προτάσεις μας, για μια άλλη οργάνωση του εργατικού κινήματος, με πυξίδα την ακηδεμόνευτη, ριζοσπαστική και επαναστατική του κατεύθυνση.

Βρείτε μας: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net & facebook

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Κι αυτή την γιορτινή περίοδο, οι δρόμοι της πόλης γέμισαν φωτάκια, οι πλατείες χριστουγεννιάτικα δέντρα και φυσικά κάθε είδους κατάσταση στο λιανεμπόριο ακολουθεί το πρότυπο της «κιτς λάμψης» των γιορτών, καλώντας μας να μπούμε μέσα για να αγοράσουμε. Είναι η περίοδος της «κατανάλωσης» που περιμένουν πώς και πώς οι κάθε λογής καταστηματαρχες για την αύξηση του τζίρου τους. Αφίσες για «προσφορές», διαφημίσεις για κάθε είδους δώρο για τα Χριστούγεννα, υπερπροβολή των εμπορικών δρόμων και καταστημάτων στα δελτία ειδήσεων συνθέτουν το «χριστουγεννιάτικο» σκηνικό που γίνεται όλο και πιο έντονο όσο μπαίνουμε πιο βαθιά στην εορταστική περίοδο. **Η καπιταλιστική αγορά θα κινηθεί και όλοι είναι χαρούμενοι! Ή μήπως όχι;**

Πίσω από την «αστραφτερή» ατμόσφαιρα του χριστουγεννιάτικου στολισμού, κάποιιοι/ες θα βγάζουν όλη την δουλειά πάνω από τα ράφια και τις βιτρίνες των προϊόντων, πάνω από τις ταμειακές μηχανές, μέσα στις αποθήκες πακετάροντας και κουβαλώντας, για να πάρουν στο τέλος της ημέρας 3,60 και να φεύγουν καθημερινά «πτώματα» από τις δουλειές τους. Στην πλειοψηφία τους αυτοί οι εργαζόμενοι, οι εμποροϋπάλληλοι, όπως και η πλειοψηφία της εργατικής τάξης στην εποχή που ζούμε, ή θα αρκεστεί στα απολύτως απαραίτητα (ή ούτε καν σ' αυτά) για τις γιορτές ή θα βρεθούν στα «όρια» τους για καμιά εορταστική «ατασθαλία». Και η καπιταλιστική οικονομία θα συνεχίσει απρόσκοπτα την λειτουργία της... **Εμείς θα εργαζόμαστε είτε στην σφαίρα της παραγωγής είτε στην σφαίρα της κυκλοφορίας όλων των αγαθών, για να πλουτίσουν άλλοι από την δουλειά μας και να μην έχουμε παρά την ελάχιστη πρόσβαση στον παραγόμενο από εμάς κοινωνικό πλούτο.**

Ας δούμε λίγο πιο συγκεκριμένα τις συνθήκες εργασίας των εμποροϋπαλλήλων, δηλαδή ενός σημαντικού κομματιού της εγχώριας εργατικής τάξης που εργάζεται στον τριτογενή τομέα στις επιχειρήσεις του λιανεμπορίου (καταστήματα ρούχων, ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών συσκευών, βιβλιοπωλεία, supermarket κ.τ.λ.). Ας δούμε, επίσης και πώς οι συνθήκες εργασίας τους δυσχεραίνουν κατά την εορταστική περίοδο. Αρχικά, οι εμποροϋπάλληλοι έρχονται αντιμέτωποι, όπως και το σύνολο της εργατικής τάξης, με τα κατά σειρά ετών αντεργατικά νομοσχέδια που έχουν περάσει όλες οι κυβερνήσεις και στοχεύουν με οξυμόμενη ένταση μεταξύ άλλων στο χτύπημα της 8ωρης 5νθήμερης εργασίας. **Έτσι με το γράμμα του νόμου εργάζονται 10ωρα και 12ωρα χωρίς να πληρώνονται υπερωρίες, ενώ συνήθως είναι και η 6ημερη εργασία στον κλάδο, καθώς και η μερική κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας, με κάποιες Κυριακές του χρόνου να επιτρέπεται νομικά η λειτουργία καταστημάτων λιανεμπορίου.** Βέβαια, υπάρχουν και οι επιχειρήσεις του κλάδου που προωθούν τις «ευέλικτες» σχέσεις εργασίας με τα «σπαστά» ωράρια κατά τις ώρες αιχμής. Όσον αφορά τους μισθούς του κλάδου και τα εργατικά δικαιώματα, η πλειονότητα των εργαζομένων αμείβονται με τον βασικό μισθό, ενώ απουσιάζουν οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, με αποτέλεσμα η αβεβαιότητα και η εργοδοτική αυθαιρεσία να καθορίζουν τις εργασιακές σχέσεις.

Οι κάθε λογής τρόποι που βρίσκουν τα αφεντικά με την αγαστή σύμπραξη του κράτους για να επωφεληθούν όσο το δυνατόν παραπάνω μέσα στην περίοδο των χριστουγεννιάτικων γιορτών, προφανώς και δυσχεραίνουν έτι περισσότερο τις συνθήκες εργασίας

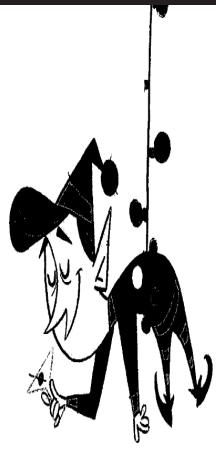
των εμποροϋπαλλήλων. Πέρα από την υπάρχουσα εντατοκοποίηση της εργασίας λόγω της αυξημένης ζήτησης, **οι εργαζόμενοι στο εμπόριο έχουν να αντιμετωπίσουν και το ξεχειλωμα του ωραρίου και του φόρτου εργασίας τους, με το διευρυμένο εορταστικό ωράριο ως το βράδυ, με τις γιορτές του κεφαλαίου όπως το Black Friday, τις διάφορες «χρωματιστές νύκτες» που διοργανώνουν όλο και συχνότερα οι Δήμοι με την λειτουργία των καταστημάτων έως πολύ αργά το βράδυ, καθώς και την ισοπέδωση της Κυριακάτικης Αργίας.** Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η «κόκκινη νύχτα» που διοργάνωσε ο δήμος Γλυφάδας και η «Χρυσή Νύχτα» που διοργάνωσε ο δήμος Ηλιούπολης στις 21/12 με τα εμπορικά καταστήματα να είναι ανοικτά μέχρι τις 24:00 και την 01:00 το βράδυ αντίστοιχα. Χαρακτηριστικό, επίσης, για την εξάντληση που βιώνουν οι εμποροϋπάλληλοι κατά την εορταστική περίοδο είναι ότι σε συνδυασμό με το εορταστικό ξεχειλωμένο ωράριο, έχουν κληθεί και θα κληθούν να δουλέψουν 4 Κυριακές μέσα στον Δεκέμβρη που τα εμπορικά καταστήματα θα είναι ανοικτά.

Ειδική αναφορά οφείλουμε να κάνουμε και στους χιλιάδες εργαζομένους στα supermarkets. Ενώ οι ιδιοκτήτες των μεγάλων αλυσίδων supermarkets που αποτελούν στην πραγματικότητα ένα ολιγοπώλειο έχουν δει τα κέρδη τους να ανεβαίνουν κατακόρυφα κατά τα τελευταία χρόνια, επωφελούμενοι και από τον πληθωρισμό και την συνεπαγόμενη ακρίβεια που τσακίζει την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, δεν έχουμε δει, όπως είναι και φυσικό, την παραμικρή βελτίωση προς όφελος των εργαζομένων τους. Πόσω μάλλον το αντίθετο! Πρόσφατος είναι ακόμα ο τραγικός θάνατος εργαζομένου μέσα στις αποθήκες του Σκλαβενίτη στο Καματερό εξαιτίας της αποπνικτικής ατμόσφαιρας καύσωνα που επικρατούσε, καθώς ο Σκλαβενίτης των δισεκατομμυρίων σε κέρδη δεν έδωσε μία για την εγκατάσταση και την λειτουργία κλιματισμού στις αποθήκες. Παρόμοια, τραγικά γεγονότα συνέβησαν και σε άλλα supermarkets κατά την περίοδο του καλοκαιριού (π.χ λιποθυμία εργαζομένης στον Μασούτη από θερμοπληξία), καθώς και διαχρονικά παρατηρούμε σειρά εργατικών «ατυχημάτων» και «δυστυχημάτων» κυρίως στον τομέα της εκφόρτωσης και μεταφοράς των εμπορευμάτων στα supermarkets. Ας μην ξεχνάμε, και

την όχι και τόσο μακρινή περίοδο των lockdowns που καταστήματα αλυσίδων supermarket (π.χ Σκλαβενίτης) παρά τα διεγνωσμένα κρούσματα εργαζομένων συνέχιζαν να λειτουργούν κόντρα στα υγειονομικά πρωτόκολλα, με αποτέλεσμα την διάδοση του κορονοϊού που επέφερε σε περιπτώσεις και τον θάνατο εργαζομένων που νόσησαν. Κι όλα αυτά για την διαιώνιση και την αύξηση των κερδών λίγων κεφαλαιοκρατών, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων αμείβονται και στα supermarket με τον κατώτατο μισθό.

Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης στην Ελλάδα, ένα σημαντικό κομμάτι που είναι ιδιαίτερα υποβαθμισμένο και ως προς τους μισθούς και ως προς την γενικότερη εκμετάλλευση που υφίστανται, όπως περιγράψαμε και παραπάνω. Σημαντικό διακύβευμα για την όσο το δυνατόν βελτίωση των όρων εργασίας στον κλάδο είναι η οργάνωση και ο αγώνας των ίδιων των εργαζομένων, σε ένα κλάδο εν πολλοίς κατατεμαχισμένο σε μικρά καταστήματα ή υποκαταστήματα μεγάλων αλυσίδων. **Απαραίτητη, λοιπόν, είναι η ταξική – συνδικαλιστική οργάνωση σε κλαδικό επίπεδο, σε ένα μαχητικό και ακηδεμόνευτο σωματείο βάσης** (που αυτή την στιγμή δεν υπάρχει) μακριά από κομματικές πατρωνίες που οδηγούν τους αγώνες των εργαζομένων σε εγγενή όρια που τα αποφασίζει μια μικρή γραφειοκρατική ηγεσία μέσα στο σωματείο και φτάνουν μέχρι την κομματική ενσωμάτωση από το Κομμουνιστικό Κόμμα στην περίπτωση του κλάδου που αναφερόμαστε. **Εμείς θέλουμε σωματεία που θα βρίσκονται στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, με ισοτιμία στην λήψη και την εκτέλεση των αποφάσεων, με ενεργά συλλογικά όργανα, με μαζική συμμετοχή και ορίζοντα ριζοσπαστικούς ταξικούς αγώνες από εμάς για εμάς και κόντρα σε κάθε εκμεταλλευτή και εξουσιαστή που ορέγεται είτε την εναλλαγή της αστικής διακυβέρνησης είτε το βαμμένο με αίμα προλετάρων «εργατικό» κράτος.** Στην ίδια κατεύθυνση, σημαντική είναι η ύπαρξη και η δημιουργία επιχειρησιακών σωματείων στον κλάδο, όπου αυτό είναι εφικτό, για την μεγαλύτερη διεσδυτικότητα του αγώνα και την οργάνωση των εργαζομένων σε κάθε χώρο εργασίας με βάση τα καθημερινά ιδιαίτερα προβλήματα και τις ανάγκες που έχουν.

ΟΙ ΜΑΓΑΖΑΤΟΡΕΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΕΝΑΖΟΥΝ

ΟΙ “ΓΙΟΡΤΕΣ” ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΣΤΙΑΣΗ

Οι γιορτές των χριστουγέννων και της πρωτοχρονιάς είναι συνυφασμένες στο μυαλό του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας με την διασκέδαση, τις εξόδους για φαγητό και ποτό με οικογενειακά πρόσωπα και φίλους. Οι ολιγοήμερες διακοπές των γιορτών αποτελούν για πολλούς μια ευκαιρία για να «ξεδώσουν» από την εξαντλητική καθημερινότητα της δουλειάς, των σπουδών, του σχολείου, του καθημερινού άγχους και της πίεσης. **Βέβαια, η αίσθηση του γιορτινού κλίματος της χαράς που καλλιεργείται ως φαντασιακό προσκρούει πάνω στην ωμή πραγματικότητα της ακρίβειας, των λογαριασμών που είναι στα ύψη και των μισθών – ψίχουλων που παίρνουμε. Μια απλή επίσκεψη στο supermarket θα «σκοτώσει» πολύ εύκολα την ευφορία των γιορτών.** Πολλοί από εμάς θα στενάξουμε για το «χριστουγεννιάτικο» και «πρωτοχρονιάτικο» τραπέζι ή δεν θα μπορέσουμε να το κάνουμε καν.

Πέρα από την μεγάλη οικονομική δυσχέρεια που είναι παρούσα για την συντριπτική πλειοψηφία της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, και η οποία δεν θα λυθεί ως δια μαγείας από τον αη-βασίλη, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι **για ένα τμήμα των εργαζομένων οι «γιορτές» δεν είναι συνυφασμένες με την ξεκούραση. Αντιθέτως, είναι συνυφασμένες με την εντατικοποίηση της εργασίας τους και το ξεχείλωμα των ωαρίων τους.** Ένας από αυτούς τους κλάδους, όπως αναφέραμε και στο παραπάνω άρθρο μας, είναι ο εμποροϋπαλληλικός, ένας ακόμη είναι αυτός της εστίασης.

Οι γιορτές των χριστουγέννων αποτελούν για τους μικρούς και τους μεγάλους μαγαζάτορες στην εστίαση την κατάλληλη εποχή για την αύξηση της κερδοφορίας τους. Ιδιαίτερα μετά την συνήθη «ραστώνη»

των περισσότερων μαγαζιών μετά το τέλος του καλοκαιριού, κατά την χειμερινή περίοδο, οι χριστουγεννιάτικες γιορτές αποτελούν μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για να «ρεφάρουν» και να κάνουν χοντρή μπάζα. **Η αύξηση του φόρτου εργασίας, βέβαια, μπορεί να συνδυάζεται με μεγαλύτερη αυστηρότητα και με περισσότερες απαιτήσεις προς τους εργαζομένους, με τον χριστουγεννιάτικο στολισμό και τα λαμπάκια στην διακόσμηση, αλλά στην συντριπτική πλειοψηφία των καταστημάτων εστίασης δεν συνδυάζεται με την πρόσληψη παραπάνω προσωπικού για να καλυφθούν οι μεγαλύτερες ανάγκες που προκύπτουν στην δουλειά.** Αυτή είναι, άλλωστε, η πάγια τακτική των αφεντικών και ο νόμος πάνω στον οποίο βασίζεται η καπιταλιστική οικονομία: η προσπάθεια για την αύξηση του κέρδους των αφεντικών με το μικρότερο δυνατό λειτουργικό κόστος (είτε αυτό αφορά μισθούς, είτε περισσότερο προσωπικό, είτε το κόστος του εξοπλισμού κ.τ.λ.).

Όπως εύκολα γίνεται αντιληπτό, λοιπόν, για τους εργαζόμενους στην εστίαση τα χριστούγεννα και η πρωτοχρονιά δεν είναι μέρες «γιορτών», αλλά μέρες εντατικοποίησης στην εργασία τους, κατά τις οποίες τρέχουν σαν παλαβοί για να «βγει» ο σαφώς αυξημένος φόρτος εργασίας. Σύνηθες είναι, επίσης, αυτός ο φόρτος εργασίας να καλύπτεται όχι με προσλήψεις, όπως αναφέραμε και παραπάνω, αλλά με τις εκβιαστικές υπερωρίες των ήδη υπάρχοντων εργαζομένων. Θα πρέπει, τέλος, να συνοπologίσουμε και την εργασία σε πολλά μαγαζιά εστίασης και στις καθιερωμένες αργίες των γιορτών κατά τις οποίες παραμένουν ανοικτά. **Αυτοί οι εργαζόμενοι/ες, λοιπόν, αναγκάζονται να κάνουν αλλαγή του**

χρόνου και χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν σερβίροντας, μαγειρεύοντας, καθαρίζοντας, μακριά από τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Αυτή η εντατικοποίηση και η υπερεργασία στην εστίαση δεν έχει, μάλιστα, κανένα υλικό αντίκρισμα προς όφελος των εργαζομένων στους μισθούς και στους όρους εργασίας τους. Το αντίθετο θα λέγαμε. **Η πλειονότητα των εργαζομένων στην εστίαση δεν λαμβάνουν το κατοχυρωμένο «δώρο των χριστουγέννων», καθώς επίσης και την νομικά κατοχυρωμένη προσαύξηση (75% στο ημερομίσθιο τους) που δικαιούνται για την εργασία την ημέρα των χριστουγέννων.** Όσον αφορά, το «δώρο» πολύ συχνά βλέπουμε ένα όργιο αυθαιρεσίας στον κλάδο με τους εργοδότες να αρνούνται να το καταβάλλουν ή να το «δίνουν» για να είναι νομικά καλυμμένοι και έπειτα να το ζητάνε πίσω ή να το συμψηφίζουν, αφαιρώντας αυτά τα χρήματα από τον μηνιαίο μισθό του εργαζομένου.

Οι «άγραφοι νόμοι» της εστίασης (μη καταβολή «δώρων», υπερωριών, ασφάλισης κ.τ.λ.) και η κανονικοποίηση τους στο μεγαλύτερο μέρος του κλάδου «σπάνε» μόνο μέσα από την συνειδητοποίηση και πρόσληψη τους ως κοινά συλλογικά προβλήματα και ανατρέπονται μόνο μέσα από τον συλλογικό δρόμο της διεκδίκησης και της οργάνωσης των εργαζομένων. Η καταβολή του «δώρου» των χριστουγέννων δεν είναι μια «ατομική υπόθεση» του καθενός εργαζομένου αλλά «συλλογική υπόθεση» όλων των εργαζομένων, ένα εργασιακό κεκτημένο που δεν πρέπει να το αφήνουμε ανυπεράσπιστο στις ορέξεις των αφεντικών και να συμβιβάζομαστε στο «έτσι έχουν τα πράγματα». Είναι χρήματα που δικαιούμαστε, και που δεν μας «χαρίζονται». Όπως γράφαμε και στο πρώτο τεύχος του εργατικού μας δελτίου πληροφόρησης στο άρθρο «Στην μοναξιά της εστίασης να βρούμε την συλλογικότητα»: «*Με λίγα λόγια πατούν πάνω στον καθένα, για να διαιωνίζεται μια συνθήκη που μας αφορά και μας επηρεάζει όλους. Πατούν πάνω, στο κενό που υπάρχει για συλλογική διεκδίκηση, επιβάλλοντας μας (γιατί «πάντα θα υπάρχει και ο επόμενος που*

μπορεί να πάρει την θέση», και «*παντού τα ίδια θα συναντήσεις»...*) *όρους εργασίας σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα που ισοπεδώνουν τον καθένα μας ξεχωριστά και ταυτοχρόνως όλους μας.*». **Η διεκδίκηση του «δώρου» των χριστουγέννων είναι ένα συλλογικό διακύβευμα των εργαζομένων στην εστίαση και το ελάχιστο που μπορούμε να διεκδικήσουμε, ειδικότερα εάν αναλογιστούμε και την εντατικοποίηση με την οποία συνοδεύεται η χριστουγεννιάτικη «γιορτινή» περίοδος.**

Κλείνοντας και επιστρέφοντας στα όσα αναφέραμε στην αρχή του κείμενου, οι μέρες των «γιορτών» δεν είναι συνυφασμένες για όλους/ες με ξεκούραση και διασκέδαση. **Για κάποιους εργαζόμενους/ες, όπως εκείνους στην εστίαση, είναι συνυφασμένες με την εντατικοποίηση και την υπερεργασία.** Είναι σημαντικό, λοιπόν, ειδικότερα αυτές τις μέρες στις πιθανές γιορτινές μας εξόδους να σκεφτόμαστε ως εργάτες και όχι ως πελάτες, να είμαστε συνειδητά στο πλευρό αυτών που εργάζονται, να κατανοούμε τον φόρτο εργασίας τους και όχι να τους προσλαμβάνουμε ως κόμματι του φαντασιακού γιορτινού κλίματος το οποίο πρέπει να υπηρετήσουν για να περάσουμε εμείς καλά. Άλλωστε, ο «κανόνας» στα μαγαζιά της εστίασης αυτές τις ημέρες είναι ότι οι μαγαζάτορες θα γιορτάζουν και οι εργαζόμενοι θα στενάζουν...

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ:

ΜΙΑ «ΠΡΟΤΑΣΗ» ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙ «ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ»

Η συζήτηση γύρω από τους δημόσιους υπαλλήλους, γύρω από τον αριθμό, τον τρόπο πρόσληψης και τις απολαβές τους, υπήρξε καταγιστική κατά τα πρώτα χρόνια των μνημονίων και θα λέγαμε, μια εμβληματική πτυχή της νεοφιλελεύθερης προπαγάνδας μέχρι και σήμερα. Μάλιστα, το μένος της προπαγάνδας που εξαπολύθηκε για τους «κρατικοδίαιτους τεμπέληδες του δημοσίου» άγγιξε τις χορδές ευρύτερων κοινωνικών τμημάτων, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι στους δήμους, στις υπηρεσίες, τις δημόσιες δομές κ.λπ. να γίνονται «κόκκινο πανί», να συνδέονται όλοι συλλήβδην με αδιαφανείς διορισμούς, ρουσφέτια, καρεκλοκενταύρους των κομμάτων, «πολυδάπανους» εργαζόμενους που «τους πληρώνουμε από τους φόρους μας για να κάθονται» κ.λπ..

Δεν χωράει αμφιβολία ότι τα ρουσφέτια υπήρξαν επί χρόνια προνομιακό πεδίο του λεγόμενου πελατειακού και κομματικού κράτους. Τα αλισβερίσια για θέσεις εργασίας στο δημόσιο έναντι ψήφων αδιαμφισβήτητα δεν είναι κάποιο προπαγανδιστικό μύθευμα αλλά η κανονικότητα του κομματικού συστήματος της χώρας για δεκαετίες το οποίο και διαιωνίζεται ακόμη, ιδιαίτερα όσον αφορά τα ανώτερα διευθυντικά στελέχη των δημόσιων δομών που βέβαια αφήνει ανέγγιχτα η νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα. Κι αυτό, όχι τυχαία, αφού ο στόχος της δεν είναι τα «δικά της παιδιά» αλλά οι εκπαιδευτικοί, οι γιατροί και οι νοσηλεύτες, οι εργαζόμενοι στα απορριμματοφόρα που μετρούν δεκάδες νεκρών στα εργατικά ατυχήματα και χιλιάδες άλλοι/ες. Φυσικά, τα κομματικά πάρε δώσε δεν ήταν αυτά που έφεραν την προπαγάνδα κατά των δημόσιων υπαλλήλων. Άλλωστε, η συνθήκη αυτή μια χαρά εξυπηρετούσε το πολιτικό προσωπικό όσο ακόμα υπήρχε

«δημοσιονομικός χώρος» που να καλύπτει τις ψηφοθηρικές του πρακτικές. Στην πραγματικότητα, ήταν κάτι βαθύτερο και σίγουρα όχι η δήθεν ευθύνη των «δαπανηρών» δημόσιων υπαλλήλων στα «κακά οικονομικά» της χώρας. Το προπαγανδιστικό μένος ήρθε για άλλο λόγο: ήταν μέρος της ευρύτερης εκστρατείας να αποσυνδεθούν τα αίτια της κρίσης από το σύστημα, να διαχυθούν στην κοινωνική βάση και συνακόλουθα να δημιουργηθούν ανταγωνισμοί στο εσωτερικό των εργαζομένων, ανάμεσα σε λιγότερο και περισσότερο «προνομιούχους», ανάμεσα σε πιο «παραγωγικούς» και πιο «τεμπέληδες».

Όλη αυτή η αντιπαράθεση, για την «νεοφιλελεύθερη κρίση» από την πλευρά αριστερών και σοσιαλδημοκρατών και για την κρίση «λόγω αστοχιών» και λόγω του «μεγάλου κράτους» από την νεοφιλελεύθερη σκοπιά, μόνο σκοπό είχε εξαρχής να αποπροσανατολίσει ως προς τα αίτια της κρίσης και να προωθήσει διαφορετικές συνταγές διαχείρισης της με γνώμονα το «καλό της καπιταλιστικής οικονομίας», δηλαδή με γνώμονα την αύξηση των κερδών του κεφαλαίου. Δεν ήταν να

«αναδείξει «αντικειμενικά» τον πραγματικό της χαρακτήρα ως παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που έπληξε συγχρονισμένα ολόκληρο τον καπιταλιστικό κόσμο –κι όχι μόνο την Ελλάδα των «κρατικοδίαιτων»-.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι έγιναν λοιπόν «κόκκινο πανί» γιατί έπρεπε να προωθηθεί η νεοφιλελεύθερη συνταγή δήθεν ξεπεράσματος της κρίσης πατώντας επί πτωμάτων, συνταγή που ακολούθησαν και οι όψιμοι κεϋνσιανοί υποστηρικτές του «μεγάλου κράτους». Για να βγουν τα πλεονάσματα της τρόικας μειώνοντας τις δημόσιες δαπάνες, για να νομιμοποιηθούν οι ιδιωτικοποιήσεις και να φάμε αμάσητη «λιτότητα» (είτε αυτή των δανειστών είτε αυτή των σοσιαδημοκρατών του «λιτού βίου») έπρεπε οι δημόσιοι υπάλληλοι να απολυθούν και να μειωθούν οι μισθοί τους, να λειδωρηθούν και να σκυλευθούν. **Κάπως έτσι το ρουσφέτι, από αγαπημένο σπορ των κομμάτων εξουσίας έγινε το άλλοθι για να βρεθούν σύμμαχοι στον αγώνα κατά των δημόσιων**

υπαλλήλων ακόμη και μέσα στην εργατική τάξη!

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, οι εκμεταλλεόμενοι εργαζόμενοι δηλαδή του κράτους ως συλλογικού καπιταλιστή, στην μεγάλη τους πλειοψηφία, είναι άνθρωποι της τάξης μας. **Απεναντίας, αυτοί που δεν είναι άνθρωποι της τάξης μας, είναι εκείνο το κομμάτι των «δημόσιων υπαλλήλων» τους οποίους ποτέ δεν ακουμπάει η νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα όταν μιλάει για «πλεόνασμα δυναμικού», «πολυδάπανους» εργαζόμενους, «ανάγκη απολύσεων» για μείωση φόρων κ.λπ.. Κι είναι ο στρατός της ΕΛ.ΑΣ., οι ένστολοι προστάτες του κράτους και του κεφαλαίου. Γιατί άραγε δεν ανοίγει μια συζήτηση και γι' αυτούς, μήπως και απολυθούν μερικές χιλιάδες μπάτσων και ανοίξει παραπάνω «δημοσιονομικός χώρος», τώρα που «βγήκαμε από τα μνημόνια»;**

